

1. Kort personligt budskap till socialstyrelsen, riksdag och regering (max 190 tecken inkl. blanksteg)?

Skadades i trafikolycka vid 19 år. Har i 17 år kämpat för att få hjälp och förståelse. Vill ni hellre att man avlider eller till slut tar sitt liv för att slippa hjälpa en skadad medborgare?

---

---

---

2. Hur fungerar vården i samband med diagnos och behandling för dig idag?

Det fungerar inte alls. Får aldrig behålla samma läkare, utan måste ständigt gråtande och med en känsla av förnedring behöva riva upp allt jobbigt som har hänt och redogöra över mina nuvarande problem gång på gång. Två läkare har vid olika tillfällen utnyttjat min svaghet och kränkt mig. Hade jag orkat hade jag anmält dem.

---

---

---

3. Är det några speciella problem som du vill framhålla?

Jag var bara 19 år när jag var med om en trafikolycka. Slog i skallen så hårt att min stigbygel i innerörat gick sönder och fick ersättas med protes. Lider av hörselnedsättning, tinnitus, nacksmärtor, yrsel och mental utmattning. Ett STORT problem är att jag hela tiden, ifrån alla instanser, har fått höra att jag var så ung när olyckan inträffade och att kroppen då läker fint. Så jag skulle prova att jobba mer och mer och mer även fast jag inte kunde arbeta alls. Ingen ville göra någon utredning av min mentala trötthet till följd av skalltraumat. Jag var ju som sagt så ung när det hände. Nu, efter 17 år, då jag verkligen inte orkar längre och bönfaller om hjälp och utredning är responsen jag får från sjukvården den att det gått för lång tid sedan olyckan så det är inte intressant. NÄR var övergången från för ung till för sent? Jag mår ju dåligt här och nu. Enda kommentaren jag fått är att jag med största sannolikhet ådrog mig en lätt traumatisk hjärnskada. Men att jag inte var välkommen för någon vidare utredning då det var så längesedan skadetillfället.

---

---

---

4. Förbättringsförslag, framtida utmaningar, hur kan vårdprocesser, system, verktyg, organisation etc. förbättras?

Först och främst, lyssna på patienten! Visst, det finns dom som utnyttjar och lurar sjukvårdssystemet. Men majoriteten gör det INTE! De flesta är i en situation där varje dag är en kamp. Att då ständigt bli ifrågasatt, misstänkliggjord och ständigt granskad tär på psyket. Försäkringskassan, sjukvården och arbetsförmedlingen måste börja lyssna. Och agera därefter. Försäkringskassans krav på arbetsprestation har drivit mig till svår depression. De var aldrig nöjda. Kunde jag arbeta två timmar om dagen kunde jag nog arbeta tre, sedan fyra, sedan fem o.s.v. När individen skriker att det är stopp så körs man bara över. Försäkringskassan ska dessutom inte ifrågasätta läkarutlåtanden och utlåtanden från

---

exempelvis psykolog. Vårdpersonal har kännedom om sin patient och det enda, om än lilla, stöd patienten har. Har man en långvarig och kronisk problematik ska man dessutom inte behöva träffa t.ex. AT-läkare eller tilldelas läkare som av annan anledning inte planerar att vara kvar på exempelvis vårdcentral. Det behövs en kontinuerlig kontakt och bra relation mellan läkare och patient för att få ett bra resultat. Det lättar också stressen och oron hos patienten inför läkarbesöken.

---

5. Skulle ett nationellt kunskapscentrum där aktuell vetenskap och beprövad erfarenhet om svåra kroniska besvär efter nack-, rygg- och hjärnskador samlas kunna hjälpa dig?

Det låter som att en sådan instans skulle vara perfekt! Det är någonting sådant jag saknar. Förutsatt att man är välkommen oavsett hur längesedan det var man skadades.

---

6. Något övrigt som du önskar nämna?

Om man tittar på vilken hjälp som erbjuds i exempelvis USA, så är det utredningar av hjärnan likt den som Dr. Jabour (<http://www.smartbrainandhealth.com/>) utför samt möjlighet till att testa sig för vilka preparat man genetiskt är lämpad för via Genomind (<https://genomind.com/>). Den möjligheten finns inte i Sverige. Ett samarbete för att knyta ihop psykologiska besvär med de fysiska för att läka helheten och lösa allt som innebär komorbiditet.

---